

Стефанъ гори отъ жажда за разплата. Той пита, разпитва кои сж вѣроломнитѣ причинители на зетъовото нещастие, за да подири смѣтка отъ тѣхъ, ала никой нищо не знае. Оскрѣблението е страшно. Въ това подло посѣгателство надъ сестриния му домъ, той вижда коравото безсърдечие на всички турци и тѣхната безчовѣчна жестокость къмъ мирната рая и решава да ни имъ остане длъженъ. Ще отплаща на всички за стореното зло.

Той най-добре почувствувалъ, — много се измжчвалъ и твърде болезнено изживѣлъ мжката отъ това насилие. Въ него той виждалъ посѣгателството надъ свободата, не само надъ сестриния му домъ, но изобщо надъ българската свобода, свободата на всички българи, които не сж имали правото дори да живѣятъ и се прехранватъ отъ плодоветѣ на своя трудъ. Не сж могли дори свободно да се наричатъ българи, защото завоевателитѣ турци жестоко сж наказвали всѣки, който би дръзнѣлъ да се нарече българинъ и да бжде гордъ съ това честно, достойно и славно име.

Срещу черната власть на турскитѣ паши и султани, срещу ефендетата и агитѣ, които потискали мирната рая, Караджата замислилъ планъ да имъ отплаща жестоко.

И той става градски пазавантинъ на Тулча.

Съ този привиденъ занаятъ, нощемъ, съ втикната балтия на пояса, той бие замръкна-